

Каква власт, такав и Нушић: док је непревазиђени српски комедиограф почетком 20. века исмевао тадашње политичке моћнике "Госпођом министарком", дотле се непревазиђени европски известилац Јелко Кацин, на почетку 21. века, руга савременој српској политици "господином министром".

- Не ради се о фудбалу, већ о будућности Србије. Не улази ЕУ у Србију, већ се Србија прикључује ЕУ. Све док господин министар буде мислио да је његов задатак да коментарише фудбалску утакмицу, неће бити министар спољних послова на задатку и нивоу приближавања Србије ЕУ – рекао је Кацин о Вуку Јеремићу, шефу српске дипломатије, реагујући на Јеремићеву изјаву да је, што се тиче европских интеграција Србије, сада "лопта пребачена у двориште ЕУ" [\[1\]](#).

Господин министар! Замислите, на челу министарства спољних послова имамо, открива нам Јелко Кацин, господина министра! Да не буде забуне, израз "господин" овде је употребљен у изразито погрдном смислу. Није то као оно недавно, када су снисходљиви и понизни београдски извештачи победника хрватских избора Иву Јосиповића описивали као "господина председника". То је био комплимент, за разлику од Кациновог "господина министра", што је чиста увреда, проистекла вероватно из Кациновог сазревања и образовања у титоизму, у којем је израз "господин" био не само обавезно пежоративна, већ и кривично кажњива квалификација.

А ко је уопште "господин" Јелко Кацин, који свако мало држи лекције Србији, српској скупштини, ево сада и српским министрима? Па, то је господин известилац кога су Србији доделила господа из Европског парламента. Већ два пута. Њима, нормално, није сметало што је Јелко Кацин био међу господарима "господског рата" у Словенији, почетком деведесетих, у којем је страдало људи недовољно и за геноцид српских снага над словеначким цивилима. (Штавише, нека каснија сазнања показала су да су ратне злочине тамо вршиле словеначке снаге, на пример у Холмецу, и то у периоду док је Јелко Кацин, као словеначки министар информисања, успешно обмањивао цео свет како се Словенија налази под српском агресијом, али све су то била злодела премалог интензитета да би заслужила пажњу господе истражитеља Хашког трибунала.) Нити је господину Кацину пало на памет да одбије поверену му службу – надгледаће како народ који је протерао из своје Словеније сада улази у његову ЕУ, што да не?! Кад може

господин Вилијем Клинтон да се слика са госпођицама српским тенисеркама, кад може господин Џозеф Бајден да вечера најскупљу пршуту усред Београд, када могу господа Оливер Драгојевић и Дино Мерлин редовно да добијају (и одбијају) баснословно вредне позиве из Србије, може и он да буде господин известилац за Србију. Госпођу Републику Србију, тачније.

Поготово што господа из српске власти немају намеру да ишта предузимају против Кацинове бахате, окупаторске самовоље. Његова незасита потреба да се грубо и вулгарно петља у све српске неприлике – од Космета до Бриса Татона – пропраћена је тек повремено притајеним гунђањем званичног Београда и незнатно гласнијим негодовањем српске опозиције. Можда, додуше, Александар Вучић сматра да је Кациново понашање стравично, али сада се налази у странци која не би благонаклоно гледала на такво мишљење, па ће га он ипак изнети на светло дана за деценију, деценију и по. До тада, као најоштрији протест Србије против Јелка Кацина остаће убележено то што је потпредседник Владе Божидар Ђелић почетком прошле године затражио Кацинову смену са места известиоца за нашу земљу: ови из ЕП-а толико су се препали, да су у септембру подарили Кацину још један петогодишњи мандат за Србију! На опште одушевљење Друге Србије, којој господин известилац дође као херој из стрипа: све о чему они маштају, он с лакоћом спроводи у дело. Да парафразирам Душка Ковачевића, не постоји та будалаштина коју ће Петар Луковић или Теофил Панчић склепати по својим интернет буцацима, а коју Јелко Кацин неће ускоро спровести у дело којекваким европским резолуцијама о Сребреници, мердитама и фудбалским лекцијама из дипломатије.

Тако сада слушамо његове придике Вуку Јеремићу. Односно, не Вуку Јеремићу, за кога не постоје лични односи у високој политици (зато је, ваљда, његов одговор Кацину, дан касније, био онако патетично бениган [\[2\]](#)), већ српском "господину министру" спољних послова, који се игром случаја у овом тренутку зове Вук Јеремић. Још прецизније, српског господина министра и није нагрдио Кацин, него господин известилац Европског парламента. Наиме, од када је изабран на функцију известиоца Европског парламента, потпуно је неважно да ли нас Јелко Кацин не подноси зато што му је неки Србин у младости преотео девојку, или је нешто десето по среди. Чак је и небитно да ли нас не подноси, или му је само слатко да нас живцира. Као известилац ЕП-а, Јелко Кацин не представља себе већ ЕП и, самим тим, Европску унију. Иза његових дела и недела, иза онога што он ради и говори, иза сваког безобразлука Јелка Кацина, стоји госпођа Европска унија. Зато, размислите да ли је могуће "и Кацин и Косово", да ли заиста "Кацин нема алтернативу", требају ли нам заиста "Кацинове вредности". Размислите, господо Срби.

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/175083/Kacin-kritikuje-Jeremica-zbog-izjave-o-EU>

[2] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/175294/Jeremic-Postoje-oni-koji-ne-zele-da-vide-Srbiju-u-EU>